

HAKALAINEN

Haukiniemen Hakan jäsenlehti 1/2020

Uuden maitolaiturin rakentajat Joonatan ja Mika Saariniiva. Kuva: Ritva Loikkanen.

Turvaväli

Hyvin erikoisen ja lauhan talven jälkeen tuli poikkeuksellinen, tartuntataudin riivaama kevät. Urheiluseuramme vireä toiminta hankaloitui.

Kiekkokaukalossamme kiilsii jää marraskuun alusta maaliskuun puoliväliin. Ajoittain hellekausia pohjahiekka pilkisti näkyviin. Kiekkoihtiin siis pakkasjaksojen aikana. Lumen vähyys ja suoranaisen puutteen takia ei hiihtolatua voinut tehdä.

Luistelujäiden sulettua yllätti koko maailman salaperäinen virustauti. Tiedotusvälineille siitä tuli kestouutinen, kuten jokin aika sitten sote-uudistuksesta tai Brexitistä. Punahuulihallituksemme asetti alaisilleen kokoontumisrajoituksia ja muita käyttäytymisohjeita. Hakankin jäsenilleen tarjoama suosittu koko perheen sähkö- ja kuntosalivuoro jouduttiin lopettamaan Enonkosken liikuntatallolta. Samoin lasten ja nuorten liikuntakerho jäi tauolle.

Nyt toukokuun lopulla ovat ohjeistukset hieman höllentyneet. Kahden kuukauden koulunkäyntikielto on osittain purettu. Lapset opiskelevat turvavälin päässä toisistaan, viruksen lentokantaman ulottumattomissa.

Hakan toimijoilla on nyt mietittävänä, miten liikutaan tulevana kesänä Hiesun kentällä. Suomi taisteli vihdoinkin paikan jalkapallon EM-kisoihin vuodelle 2020. Tartuntojen pelossa kisat siirrettiin seuraavaan kesään. Onnistuuko hakalaisilta pallon tavoittelu turvavälin takaa tänä kesänä Hiesulla. Pariisin yleisurheilun EM-kisoille kävi samoin. Mikä tulee olemaan Hiesun perinteisten kesäkisojen kohtalo?

Urheiluharrastukset ovat nuorilta ja vähän vanhemmiltakin rajoittuneet. Toimettomuus ei vaivaa kuitenkaan. Huolehditään kylän eläväisyydestä ja siisteydestä. Kiinnostus luontoharrastuksiin, käden taitoihin ja kirjallisiin ilmaisuihin lisääntyy.

Epidemiologit ja virologit kehittelevät matemaatikkojen avustuksella mallinnuksia virusmörön jatkoliikkeistä. Tulevaisuudentutkijat ja kirkonmiehet luovat uskoa paremmasta. Taloustieteilijät miettivät, miten jatkuvan talouskasvun lörpöhtänyt käyrä saadaan jälleen pystyyn.

Tähtitieteilijä Esko Valtaoja totesi lehtihaastattelussa hymyssä suin, jotenkin näin: ”Kuka olisi uskonut tämän kansan valittavan siitä, että pitää jurottaa yksin kotona. Kun virus laantuu, villiintymme varmasti täysin. Pussailimme ventovieraita ja lennämme etelään.” Jos noin käy, tarvitaanko turvaväli myös omaan lemmittyn?

PS. Jos kirjoittajia ja lukuhaluja riittää, pyritään jäsenlehteä julkaisemaan seuran rahavarojen salliessa jatkossakin. Ilmaiskaa jäsenet mielipiteenne, toiveenne ja moitteenne joko seuran sähköpostiin (haukiniemen.haka@gmail.com) tai suoraan puheenjohtajalle Ollille (050 3317788).

Olli Loikkanen

HAKALAINEN kesäkuu 2020

Julkaisija: Haukiniemen Haka ry

Vastaava päätoimittaja: Olli Loikkanen

Toimitussihteeri: Ossi Tynkkynen

Paino: Tott-Print

Wiljam F. (Ville) Fritz toi hevosella Kontialanpohjalta maitoja laiturille silloin joskus.

Samalla hän on sai päivän lehden mukaansa.

Maitolaituri on osa kylämaisemaa

Uusi maitolaituri on harmoninen näky Juvolantiellä Haukiniementien risteyksessä.

Se on yleensä ollut katoksellinen rakennus, mutta myös seinällinen lava tai teline saattoi toimittaa maitolaiturin virkaa. Usein myös postilaatikat sijaitsivat maitolaiturilla.

Rakennuksen seinille kiinnitettiin kylän tapahtumista kertovia ilmoituksia. Ne toimivat nuorison kokoontumispaikkoina sekä maidon tuojien sosiaalisenä kohtaamispaikkana. Maitolaiturilla kuultiin kylän tärkeimmät kuulumiset.

Laitureita alettiin rakentaa 1920-luvulta alkaen. Tuolloin avolavaiset kuorma-autot keräsivät tonkat kyytiin ja kuljettivat meijeriin. Maitolaiturit jäivät pois käytöstä 1970-luvulla, jolloin säiliölliset maitoautot alkoivat kuljettaa maidot suoraan navetan tilasäiliöistä eteenpäin.

Haukiniemen kylällä oli tuohon aikaan kuusi laituria, joihin usean talon maitotonkat tuotiin. Kaupan vastapäätä oli suurin laituri. Siihen seitsemän talon maitotonkat kuljetettiin päivittäin, pitkämatkalaiset hevosella ja lyhyemmältä matkalta maitokärryillä.

Palautuksena saatiin edellispäivän tonkat, joihin oli säilöetty kurria vasikoiden juotavaksi.

Tämä laituri joutui poistumaan uuden ehomman, asfalttipintaisen maantien rakentamisen tieltä.

Idea maitolaiturin rakentamisesta entisen paikalle syntyi, kun kaupunki ilmoitti kumppanuuspöytien mahdollisesta rahallisesta avustuksesta kylille.

Haukiniemen Haka teki hakemuksen, jonka pohjalta raha maitolaiturin rakentamiseen myönnettiin. Sitten täytyi vielä käydä monivaiheinen lupaprosessi ELY-keskuksen kanssa.

Monen suunnitelman ja sähköpostivaihdon jälkeen lupa sitten myönnettiin, mutta rakennus täytyi tehdä nopealla aikataululla. Niinpä ammattitaitoiset rakentajat, Saarinin Mika ja Joonatan, ryhtyivät heti toimeen. Maitolaituri valmistui ennätysajassa juuri sopivasti toukokuun loppuun niin kuin pitikin.

Laiturin viereen rakennettiin ilmoitustaulu, etteivät paperilappuset sen ulkoseinillä pilaisi kaunista rakennusta. Sisällä on hyllyjä, joilla on tarkoitus kierrättää aikakauslehtiä sekä penkki, jolla voi käydä juomassa vaikka retkikahvit.

Jouluna seimi koristaa uutta maitolaituria. Toivottavasti rakennus ilahduttaa kyläläisiä ja ohikulkijoita ja löydämme ihastuttavalle rakennukselle monenlaista käyttöä.

Tapaamisiin maitolaiturilla!

Ritva Loikkanen
Kuva Juha Taskinen

Ensiaskleet metsästyksen parissa

Olen 14-vuotias, metsästyksestä viime syksynä innostunut Jesse Parkkonen. Metsässä liikkuminen ja luonto ovat aina kuuluneet vapaa-ajan touhuamisiini.

Olemme aina käyneet perheen kanssa metsäretkillä ja marjojen ja sienien poiminnassa, ja metsässä kulkeminen ja samoilu ovat minulle mieluista puuhaa nykyäänkin.

Olin käynyt ja parina edellisenä syksynä muutamia kertoja Sakastin Samoojat -metsästysseuran hirviporukan mukana hirvimetsällä, ja miesajossa ajomiehenä oleminen oli mukavaa. Myös jahdin jälkeen kodalle makkaranpaistoon meneminen oli mieluista.

Viime syksynä olin aktiivisemmin mukana hirvivijahdissa ja pääsin näkemään hirviä nylkyvajan ulkopuolellakin. Olin monena jahtipäivänä Halosen Teron ja Teron koiran, Jepen, kanssa koiramiehenä.

Pääsimme näkemään Jepellä ajossa olevan hirven aivan lähietäisyydeltä, noin muutaman kymmenen metrin päästä. Koiramiehenä oli mukavaa, kun sai seurailla missä koira liikkuu ja sai itsekin liikkua koiran mukana.

Viime talvena aloin käymään Malkin Tommin kanssa luolametsällä, ja jänisajossa. Luolista saatiin saaliiksi joitakin supikoiria ja kettu. Luolia kiertäessä tuli tutuiksi monet paikat mitkä kannattaa tietyn

väliajoin käydä tarkistamassa asukkien varalta.

Luolametsästäys oli mukavaa puuhaa, sillä se oli välillä kuoppia kaivaessa fyysistäkin hommaa, mutta saaliin saaminen maksoi vaivan.

Jänismetsällä aika kului koirien kulkemista seuraillessa nopeasti. Kiersimme metsästysseuran maat melko hyvin läpi, ja metsästyspäivän päätteeksi oli mukava istua syömään eväsläipiä.

Metsästysmaita kierrellessä tuli minulle myös jo osittain tutuiksi hyvät passipaikat sekä jänis- että hirvimetsälle.

Myö oltiin Tommin ja Tommin kaverin kanssa käyty majavametsällä, mutta talvi oli vielä sen verran pitkällä, että jo aikaisin illalla oli pimeää ja saalis jäi saamatta. Majavanmetsästyskauden lopulla käytiinkin sitten muutamana iltana käyttämässä joentukki-joita, joista lopulta kaksi saatiin saaliiksi asti.

Ensimmäisen sai ammuttua Tommi, ja kun olin seuraavana iltana Herrasen Repan kanssa käyttämässä, niin sain ensimmäiseksi omaksi riistasaaliiksi noin 20 kg painoisen majavan.

Metsästystä suosittelen kaikille, sillä se on mukavaa luonnossa olemista ja liikkumista.

*Teksti Jesse Parkkonen
Kuvat Reijo Herranen*

Hakan vuosikokous palkitsi

Haukiniemen Hakan vuosikokous pidettiin 23.2.2020 Loikkalassa. Kokouksessa palkittiin perinteiseen tapaan liikunnan saralla ansioituneita hakalaisia.

Koululiikuntakisoissa parhaiten menestyneen hakalaisurheilijan palkinnon sai Rasmus Laitinen hopeamitalistaan koulujen välisissä hiihtokilpailuissa. Perhe Parkkonen palkittiin ahkerimman harjoittelijan palkinnolla osallistumisestaan laajasti kaikkeen Hakan toimintaan.

Olli Loikkanen valittiin jatkamaan Hakan puheenjohtajana vuonna 2020. Johtokunta jatkaa muutenkin entisellä kokoonpanolla.

Johtokuntaan kuuluvat Leo Parkkonen (varapuheenjohtaja), Juha Saunisto (sihteeri), Kalle Kaartinen (taloudenhoitaja), Lassi Laitinen, Jesse Parkkonen, Joonatan Saariniiva, Mika Saariniiva, Aila Suokas ja Helga Tiainen.

Kokouksessa sovittiin myös toiminnan vastuuhenkilöistä. Haukiniemen kaukalon hoidosta vastaa Mika Saariniiva ja Hiesun kentän hoidosta Olli Loikkanen. Enonkosken liikuntahallivuoroa vetää

Leo Parkkonen ja jalkapallovuoroa Joonatan Saariniiva. Hiihtoladun Haukiniemen pelloille ajaa Reijo Herranen.

Liikettä kinttuihin -kerhosta on vastuussa Juha Saunisto. Kioskia Hakan järjestämissä tapahtumissa hoitavat Aila Suokas ja Helga Tiainen. Hakan kotisivuja (www.haukiniemenhaka.net) päivittävät Ritva Loikkanen ja Juuso Loikkanen.

Vuosikokous päätti pitää Hakan jäsenmaksut vuonna 2020 entisellään. Maksu on henkilöjäseneltä 10 euroa, perheiltä 20 euroa ja kannatusjäseniltä 30 euroa.

Jäsenmaksusuorituksia ottavat vastaan Hakan johtokunnan jäsenet.

Maksun voi maksaa myös suoraan seuran pankkitilille **FI15 5650 0440 0434 30**.

Tilille maksettaessa maksun viestikenttään tulee laittaa tieto siitä, keitä maksu koskee.

Kaikki ovat lämpimästi tervetulleita mukaan Hakan toimintaan!

Kuva Pekka Laitinen

Hakan varapuheenjohtaja Leo Parkkonen luovutti Osmon pokaalin Rasmus Laitiselle.

Matti Sallisen myymäläauto.

Kauppa-auto taas kylillä

Niin kuin silloin ennen, voimme asioida taas kauppa-autolla. Tarmo-kauppias Matti Sallisen auto kiertelee lähiseudun kyliä ja pysähtyy myös Haukiniemen uuden maitolaiturin luona.

Matti onkin hyvin kokenut kauppias. Ikää hänellä on jo 82 vuotta, mutta vuodet eivät estä kaupante-koa.

Hän kuljettaa autoa itse ja palvelee asiakkaat henkilökohtaisesti. Valikoima myymäläautossa on laaja, ja soittamalla Matille etukäteen voi saada myös vähän erikoisempia tuotteita.

Kauppa-auto pysähtyy kesän ajan Haukiniemessä keskiviikkoisin klo 11.45. Ottamalla kauppiaseen yhteyttä voi pysäkin saada muuallekin. Matin tavoit-
taa kännykällä numerosta 040 516 3325.

Kuvat Ritva Loikkanen

Ensimmäiset asiakkaat Haukiniemessä.

Pietari etäkoulussa

Käyn koulua Juvolan koulussa toisella luokalla. Etäkoulu alkoi maaliskuussa. Sitä on kestänyt kahdeksan viikkoa.

Etäkoulu alkoi siksi, koska muuten koronavirus olisi voinut levitä vieläkin laajemmaksi. Aamulla opettaja lähettää tehtävät viestinä Wilmaan. Teen osan tehtävistä aamulla ja osan iltopäivällä.

Mielestäni kivoja tehtäviä ovat matikan toimintatunnit ja äidinkielen lukutehtävät. Mielestäni vaikeita tehtäviä ovat kokeet ja äidinkielen aukeamat.

Etäkoulussa kivaa on se, että saa nukkua pidempään. Etäkoulussa huonoa on se, ettei pääse näkemään kavereita.

Muutaman kerran viikossa meillä on yhteinen Meet jossa käymme läpi tehtäviä ja vaihdamme kuulumisia. Toukokuussa palaamme kouluun. Se on hyvä asia siksi että pääsee vihdoinkin näkemään kavereita ja opettajaa.

Pietari Pehkonen

Kuva Marjo Makkonen

Inkeri etäeskarissa

Yleensä olen Touhulassa esikoulussa. Maaliskuussa jäin kotiin. On ollut raskasta kun ei ole nähnyt kavereita mutta muuten on ollut kivaa. Olen nähnyt silti yhtä parhaista ystävistä videopuheluilla.

Kotona olen leikkinyt ja tehnyt sarjakuvia kännykällä Petseistä. Olen myös ulkoillut paljon ja auttanut äitiä kotiaskeissa. Joskus olen pelannut enkkupeliä ja matikkapeliä pädillä.

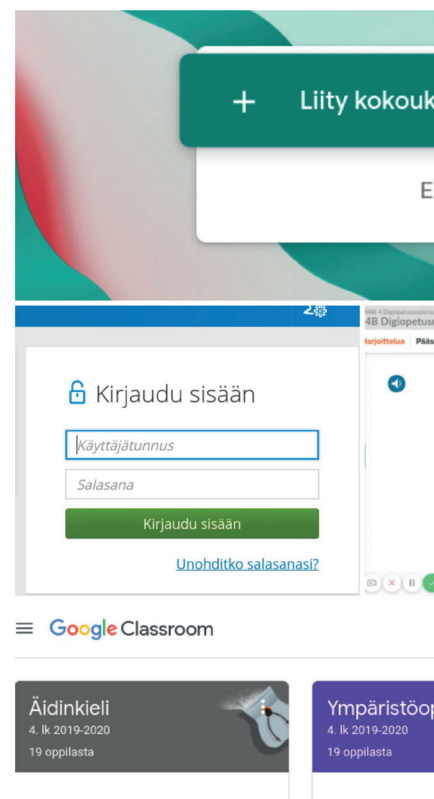
Kerran viikossa meillä on päiväkotimet, jossa teemme joitakin päiväkotitouhuja mitä teemme yleensä eskarituokioilla.

Olen joskus tehnyt veljeni kanssa samoja tehtäviä, kuvistöitä ja liikkaa. Olen piirtänyt peipon pesän ja suunnitellin unelmakesäkeittiön.

Toukokuussa menin vielä päiväkotiin. On kivaa päästä näkemään kavereita.

Inkeri Pehkonen

Kuva Marjo Makkonen

Kati Tynkkynen opetti omasta keittiöstä käsin Nojanmaan 4. luokkaa. Keskellä kuvakaappauskollasissa verkko-opetuksen eri keinoja: Googlen Meet ja Classroom, Wilma ja Loom,

Etäopetus mullisti koulupäivien rutiinit

Kuvaile muutamalla lauseella ekojen etäpäivien kaaosta, kun kaikki oli uutta.

Kati: Pääsisäinen kaaos on todellakin oikea termi kuvaamaan ensimmäisiä etäopetuspäiviä. Tein töitä lähes tauotta aamukahdeksasta pitkälle iltaan. Etsin tietoa, opettelin toimintatapoja, kirjoittelin Wilma-viestejä lapsille ja vanhemmille, viestittelin kollegojen kanssa.

Teija: Aluksi mielessä oli paljon kysymyksiä ja ei oikein tiennyt, että miten jäsennän ajatukseni niin, että pystyn opettamaan lapsia niin, että oppivat käsiteltävänä olevan asian. Oman koulun rehtori ohjeisti toiminnassa ja tutor-opettajien ja muiden kollegoiden kanssa käytyt keskustelut olivat tarpeen. Myös huoltajat olivat hyvänä tukena lapsilleen.

Mikä oli ahaa-elämys, toimintatapa, joka paljasti, että lapset ovat valmiita etäopetukseen?

Kati: Ei sellaista ollut. Osalle etäopetukseen siirtyminen oli helpompaa, osalle haastavampaa. Oma työtani helpotti merkittävästi Google Meet -palvelun käyttöönotto. Sen kautta sain yhteyden oppilaisiin joka päivä. Kuuntelin kuulumiset ja annoin päivän ohjeistuksen sen lisäksi, että tehtävät olivat menneet

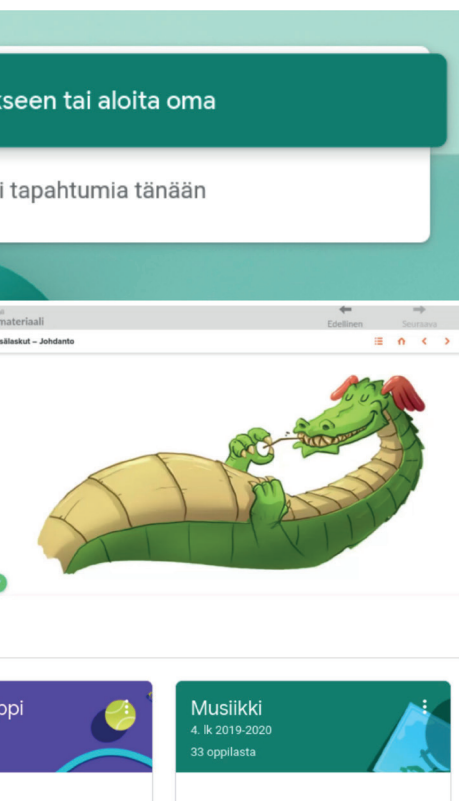
Wilma-viestillä jo aamulla. Meetin avulla tapasin myös yksittäisiä oppilaita ja ohjasin tehtävissä.

Teija: En osaa sanoa, että milloin lapset olisivat olleet valmiita etäopetukseen. Joillekin oli helppoa omaksua erilaiset toimintatavat, mutta osalle oppilaista etäopetuksessa oli kovasti haasteita. Hyvät ja toimivat toimintatavat muotoutuivat vähitellen, niin minulle kuin oppilaillekin. Google Meet-palvelun, wilman, whatsappin ja puheluiden kautta pystyin olemaan yhteydessä lapsiin. Luokan yhteisessä meissä tapasimme päivittäin. Lisäksi meetin ja whatsapp-videopuheluiden avulla ohjasin myös yksittäisiä oppilaita päivän aikana.

Haka on urheiluseura, joka liikuttaa lapsia. Kaikki seurojen ryhmäliikunta loppui, mutta löytyikö tapa liikuttaa lapsia etänä?

Kati: Opetan liikuntaa, joten liikuntaohjeiden antaminen kuului työnkuvaani. Etsin netistä linkkejä, joita jaoin lapsille. Etäjakson aikana lapset saivat linkkejä erilaisiin lihaskunto- ja tanssiliikuntatreeneihin. Lisäksi he täyttivät liikuntapäiväkirjaa, johon kirjasivat päivittäiset liikunnat.

Teija: En opeta liikuntaa. Toki kehotin lapsia ulkoilemaan ja liikkumaan.

Teija Arokivi etätyöpuolestaan. Opetusta saivat Mertalan kolmasluokkalaisten.

Kyläillemme asuvat luokanopettajat Teija Arokivi ja Kati Tynkkynen vastasivat kysymyksiin koronakevään opetuskäytännöistä.

Mikä oli teknisesti hankalinta etäopetuksessa ja mikä alusta alkaen luonnollista ja helppoa?

Kati: Teknisesti hankalinta oli se, että oppilailla oli kovin erilaisia laitteita, ja itselläni ei riittänyt asiantuntemus kaikkien teknisten ongelmien ratkomiseen etänä. Helppoa ja luonnollista oli yhteistyö huoltajien kanssa. Se toimi etäopetusjakson aikana saumattomasti ja joustavasti.

Teija: Hankalinta olivat oppilaiden erilaiset laitteet. Helppoa yhteydenpito huoltajiin.

Mikä oli suurin muutos koulupäivien rytmissä aamusta iltaan?

Kati: Positiivinen muutos oli aamussa. Sain nukkua tunnin pidempään, kun aikaa ei mennyt työmatkaan. Taukoja tuli yllättävää kyllä kotona vähemmän kuin työpaikalla. Välituntien suomaa hengähdystaukoa ei ollut - tai en osannut sellaisia pitää. Pikaisen ruokataujan aikana puolelta päivin lämmittelin koko kotona työskentelevälle perheelle edellisen päivän jämsäruokia. Työhön käytettävän ajan rajat löytyivät ja järjestyivät vähitellen.

Teija: Mukavaa oli se, että ei tarvinnut käyttää aikaa työmatkaan. Käytin sen ajan lenkillä käymiseen lähes joka aamu. Viihdyin kotona. Vaikka työtä oli paljon ja päivät venähtivät välillä pitkiksi, työpäivät eivät kuitenkaan tuntuneet niin kiireisiltä ja hektisiltä

tä kuten usein koulussa tuntuvat. Tukena taustalla tarvittaessa oli kuitenkin oma työyhteisö, vaikka heitä ei voinutkaan tavata. Oli erikoista ja ihan kivaa, kun pystyi osaksi rytmittämään työpäivänsä haluamallaan tavalla. Toki päivittäiset meetit oppilaiden ja pari kertaa viikossa kollegoiden ja rehtorin kanssa olivat ennalta sovittuja.

Kerro mielestäsi paras puoli etäopetuksessa ja myös paras puoli siinä, kun lähiopetus tuli takaisin.

Kati: Parasta etäopetuksessa oli se, että pystyin huomaamaan jokaisen oppilaani jokaisen suorituksen, kun tarkistelin sähköisesti palautettuja tehtäviä. Luokkatilanteessa sellaiseen ei aina ole aikaa. Parasta lähiopetukseen siirtymisessä oli huomata oppilaiden ilo yhdessäolosta; he selvästikin viihtyivät koulussa!

Teija: Parasta etäopetuksessa oli se, että huomasi miten taitavasti oppilaat suoriutuivat tehtävistä. He osasivat myös käyttää tekniikkaa hyvin ja esim. Googlen Classroomiin käyttöön muodostui rutiini, jota ei vielä koulussa ollut. Parasta luokkaopetukseen siirtymisessä oli se, että sai taas olla konkreettisesti luokkakavereiden kanssa.

Kuvat Kaisa Tynkkynen, Oskari Saunisto, kollaasi Kati Tynkkynen

Lintuja kiikarissa

Linnut ovat aina olleet minulle tärkeitä. Lintuja tarkkailin jo melkein 15 vuotta sitten lastenrattaissa Haukiniemessä pitkin Juvolantietä kulkiessamme. Äitini nosti käden merkiksi, että nyt se talitiainen laulaa, ja minä nostin käteni myös.

Matkalla päiväkodista kotiin äidin piti välillä pysähtyä kesken matkan ja etsiä lintukirjastani (joka oli ja on edelleen mukana lähes joka paikassa) satakielen kuva, jota sitten hiljaa ja onnellisena loppumatkan katselin. Lukemaan opin lintukirjasta.

Lintuharrastukseni alkoi ns. virallisesti maaliskuussa 2019. Luokkakaverillani Veikalla ja minulla oli biologiassa lintutesti, josta molemmat saimme täydet pisteet ja siitä se sitten lähti. Jutelimme koulussa linnuista paljon. Välillä ehkä vähän liikaakin!

Aloimme käydä myös yhteisillä linturekillä. Liityimme Etelä-Savon lintuharrastajat Oriolus Ry:n ja Etelä-Karjalan lintutieteellisen yhdistyksen EKL:n jäseniksi. Olen osallistunut Orioluksen tilaisuuksiin, joissa on ollut lintuasiantuntijoita puhumassa. Olen tällä hetkellä myös Oriolus Ry:n hallituksen jäsen.

Lintujen valokuvaaminen on tärkeä osa lintuharrastustani. Kuvaaminen on mielenkiintoista, koska siinä saa ikuistettua lintujen kauniita muotoja ja tilanteita. Kuvaamisessa voi aina parantaa. Vähitellen alan oppia näkemään, että mikä on hyvä kuva ja mikä ei. Aina on kuitenkin uutta opittavaa.

Olen toteuttanut useita lintuihin liittyviä projekteja viimeisen puolelta vuoden aikana. Viime kesänä laitoin linnunpönttöön kameran ja seurasin linnun pesintää. Julkaisin siitä live-kuvaa Instagramiin. Talvella minulla oli

lintulautalive, jota pystyi katsomaan Youtubesta. Olen rakentanut isäni kanssa piilokojun, lintutornin ja kelluvan piilokojun. Veikan kanssa rakensimme linnunpönttöjä myyntiin.

Lisäksi olen laittanut lähes 40 linnunpönttöä lähi metsiin. Jokaisessa pöntössä on numero ja olen laittanut muistiin niiden koordinaatit, jotta voin tilastoida mitä lintuja niissä pesii. Olen myös päässyt seuraamaan viirupöllön rengastusta. Lisäksi teen lintuihin ja luontokuvaamiseen liittyviä Youtube-videoita kanavalleni.

Olen tehnyt linturetkiä moniin eri paikkoihin. Useimmiten olen retkeillyt Veikan kanssa ja myös vanhempieni kanssa. Liikunpa missä tahansa, niin havainnoin lintuja. Kesäaikana liikun usein polkupyörällä. Retkeilen lähimetsissä ja Saimaalla Haukivedellä.

Parikkalan Siikalahti on yksi suosikkikohteistani. Lintuhavaintoja olen tehnyt monissa muissa eri paikoissa. Retkikohteitani

Suomessa ovat olleet mm. pääkaupunkiseudun lintukohteet meren rannalla, Lappi, Koli ja Liminganlahti. Ulkomaanmatkoillani Virossa ja Itävallassa näin myös monia lajeja. Aina ei tarvitse tehdä retkeä kauas, vaan lintuja voi havainnoida yksinkertaisesti menemällä ulos. Jos innostut, niin lähde mukaani.

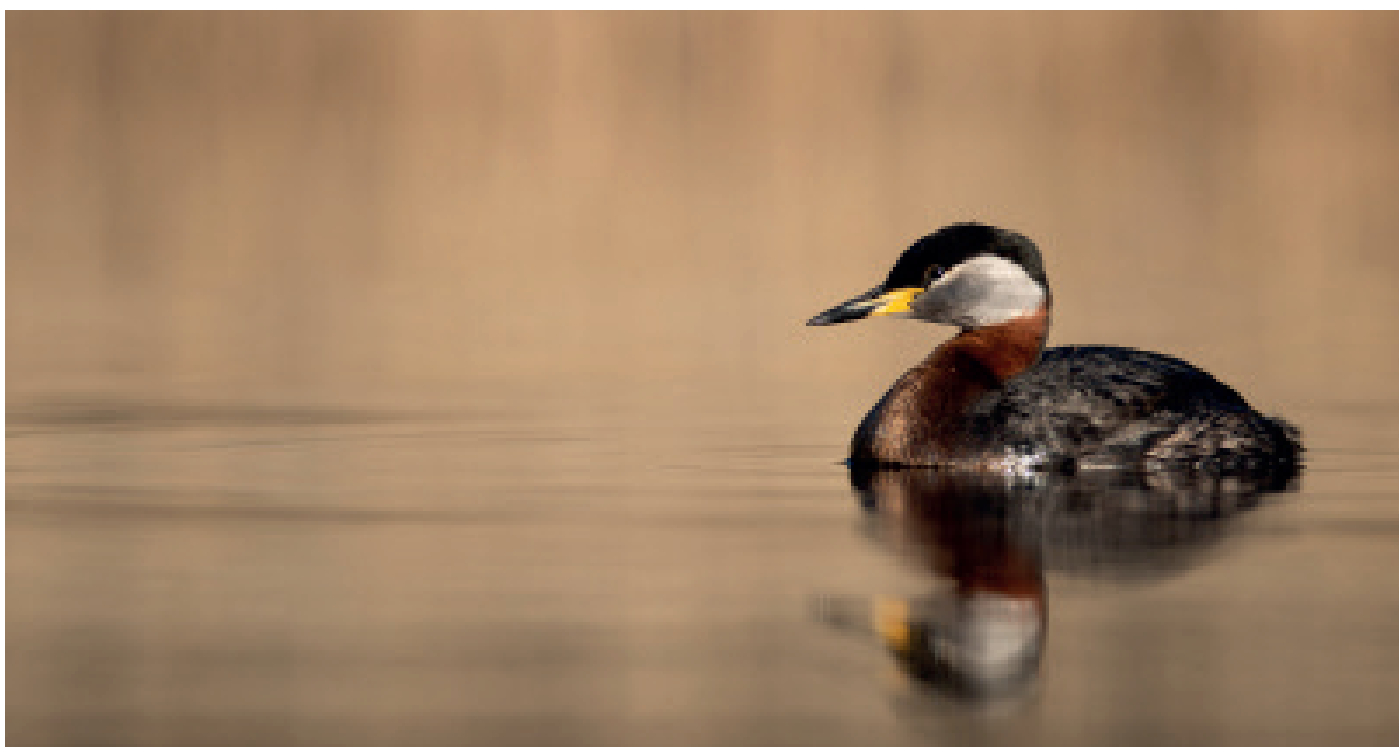
Linnut kiinnostavat ja viehättävät minua paljon, koska ne ovat niin ainutlaatuisia eläimiä. Eri-tyisen kiinnostavaa mielestäni on erilaisten lintulajien käyttäytyminen ja sopeutuminen eri elinympäristöihin. Linnut ovat mielestäni kauniita eläimiä. Olen myös opetellut tunnistamaan lintujen ääniä ja opin niitä helposti.

Jos lempilintu pitää valita niin ehdottomasti hippiäinen. Tykkään itse pienistä ja söpöistä asioista, joten tämä lintu on mielestäni juuri sopiva lempilinnukseni.

Teksti ja kuvat
Oskari Saunisto

Käpytikka pesäkololla.

Härkälintu kuvattuna kelluvasta piilokojusta.

Muistan...

Ville oli herkästi syttyvä uusille ideoille ja hankkeille, mutta myös järkipäisesti mahdottomista ajatuksista luopuva nuori mies. Käsialakin kuin äidinkielen opettajalla K. J. Ståhlbergin aikaan.

Nyt hän on kyntämässä Matti Loikkasen kanssa parihevosvetoisella välillä silloisen Rajalehdon, nykyisen Paja-ahon tontilla. Ajatuksenaan, sanoiksi virkkien, että ”tähän minä perustan nykyaikaisen kanalan, noin kahden tuhanen kotkottajan kokoisen”. Mutta se oli aamurupeaman näkemys...

Illansuussa, kun vetojuhdat ja kyntömiehet vapautuivat ras-kaasta raadannasta, Ville mutisi (puoleksi partaansa): ”Juuh... En mä perustakaan...” Eikä koskaan noussut kanalaa sille kohden tai-vaanrantaa.

Toinen hauska kesäinen muisto kumpuaa mieleen niin ikään kaukaa kaukaa vuosien hämäräs-tä. Loikkalan pirtissä vierailevat kaukaiset kainuulaiset sukulaiset,

Kajaanista saakka saapuneet Emil ja hänen vaimonsa Anna L. Siinä rupertellaan niitä näitä, ensimmäkseen niitä, kun pirttiin astuu tuttu kyläläinen Ville P. Hän rientää tervehtimään ja kät-telemään kajaanilaispariskuntaa.

Kädenannot sujuvat suvisen supsiikkaasti. Anna-rouva esittelee miehensä: ”Hän on Parkanon Pa-roni!” Ville himmenee hetken hil-jaiseksi, mutta jo ajan murto-osis-

sa hän toipuu: ”Juuh, kiitoksia! Minä olen Maaherra Mattson.” Ja niin paroni ja maaherra ovat tutustuneet ylhäisötyylillä.

40-luvun jälkimmäiselle puo-liskolla Haukiniemi koki monen muun suomalaiskylän tapaan ratkaisevia taloudellisia kehitys-muutoksia, ei pelkästään väestöl-lisiä. Taisteltukin oli Lapin sotaa myöten (1945), oli aika aloittaa rauhan ja kansojen ystävyyden rintamalla.

Kyliä kirvesmiehet rakensivat uutta, korjasivat vanhaa. Lapset kävivät koulua, vaimot kaitsi-vat karjaa, aikamiehet uurasti-vat pelloilla ja metsissä. Elämä maistui, ja mikäs oli maistuessa, kun ennen Helsingin olympi-avuosit kymmenen alkua kylään saatiin sähkövaloa ja -voimaa. Sekä Jyystinmaalle kauan odotet-tu Keski-Saimaan Osuuskauppa, ja sen ensimmäiseksi hoitajaksi karjalaisnuorukainen Eero Ahti-ainen.

Eikä unohtaa sovi Veistokoulun (Läänin I Kiertävä Mieskotiteol-lisuuskoulu) pysähtymistä kylään kahdeksi ”veistovuodeksi”, ensiksi Yläpaikan Laurion, toiseksi Har-jun Velloksen pirtteihin. Kahdek-san nuorukaista tai nuorta miestä irrotteli lastua laudasta höyläpen-killään, tai surrasi sorvin ääressä pyöreää tuotantoa opettaja Pekka Sinkon johdolla.

Neitoset eivät olleet vielä tuol-loin löytäneet elämäntehtäväänsä puunjalostuksessa, huonekalu-hommeleissa, eikä heitä näkynyt edes SA:ssa. Veistokoululla oli kahdella kaudella merkittävä liikunnallinen tehtävä ja merkitys kylässä ennen Hakan perustamis-ta, ja ennen Hesän olympialaisia. (Siitä toivottavasti myöhemmin...)

Innostavaa, tulevaisuususkoo-lisäävää, oli tuolloin nähdä lau-antaiehtoisin se väkimäärä, mikä purkautui kahdesta linjurista kaupan risteyksessä, kun kyläläi-set, nuoret ja vähän vanhemmat-kin palasivat viikonlopuksi omaan kyläänsä kirkonkylästä, Savon-linnasta!

Toinen auto tyhjäksi tykkäänään, kääntyi takaisin ”torille”, mutta toinen puski pitkää matkaansa Viljolahdelle ja Varkauteen. Mihin liekään...

Kylän upea asukasmäärä, puhut-tiin jopa kolmesta sadasta hau-kiniemeläisestä, soi ja toi mah-dollisuuksia niin henkisille kuin fyysisille (tai kehollisille) toimin-noille; jopa hengellisille.

Erikoisin lienee ollut Ville P.:n masinoima ja koolle kutsuma, tuskin perustama, Nuorten Kris-tillinen Seura.

Ei siis mikään ompeluseura, jollaisista oli kylässä hyvin myön-teisiä kokemuksia.

Erään, liekö ollut peräti ensim-

Hiesun kentän siistiminen

Vuosien mittaan puiden vesaa kasvanut Hie-sun kentän reunusta siistiytyi. Kaupungin met-sänhoitaja antoi työluvan pusikoiden poistoon.

Lähialueella urakoinut monitoimikone vesa-konkeruukoura varusteenaan poimi ensin hake-tuskelpoisen puutavaran pinoon. Leon raivaus-saha leikkasi loput vesakot. Loppusiivouksen suorittivat innokkaat Hakan jalkapalloilijat.

Kuva Leo Parkkonen

Noora, Jesse ja Joonatan sekä apumies Olliripun keräyksessä.

Veistokoululaiset Harjulla. Vasemmalta Urho Muhonen, Tuomo Loikkanen, Paavo Herranen, Viljo Piironen, Antti Saunisto, Timo Vellonen, Leo Taskinen ja opettaja Pekka Sinkko.

mäisen (ja myös viimeisen?) hartaustilaisuuden jälkeen Ville P. teki viisun patkän, koska hartaudesta oli unohtunut pöytäkirja tykkänään kirjoittamatta.

Näin meni viisuvirren teksti näin vuosikymmenien jälkeen muistoista hapuiltuna:

”Lauriossa oli ollut nuorisokous / ja kokouksen jälkeen oli polvirukous. / Nyt napamiesten

hyviksi / et kasvaisivat pyhiksi / Häkkis-papin puoleen / kääntyisivät rukoellen. / Oli siellä myöskin muuan Kokki-muurari / mi elokuvitta oli elänyt duunari. / Hän siitä kehut kirkkaat sai / ja tietäähän tuon, totta kai, / että taivastie oli hälle / hyvin vaivaton. / Mutt’ Miina Eevan lailla / oli syntiin langennut / kun elosia vailla ei ollut elänyt. / Hän siitä torut tiukat sai / ja kohta uudet kai... / Kun

Miina pystyyn pompaten, posket punaa hehkuen / parkaisi: –En kadu yhtään, jos Akun ja Ansan näin! / Mutta omenavaras Edenin Eevasta en mene takuuseen...”

Teksti
Tuomo Loikkanen
Kuvaaja
tuntematon

Keväinen siivousretki

Oli kuulas ja aurinkoinen kevätaamu ja päätimme lähteä siivoamaan Juvolantien pientareita. Roskaiset tienvarret häiritsivät silmää lenkkeillessä lumien sulettua. Roskia oli aina tupakan-tumpeista mopon penkkiin. Eniten oli kuitenkin tupakkatuotteita ja juomatölkkejä. Surullista, että jotkut ovat niin välinpitämättömiä.

Teksti **perhe Parkkonen**
Kuva **Maria Airisto-Parkkonen**

Siivosimme Juvolantien pientareita välillä Haukinie-mi-Pek-kala.

Prahan koronakeväässä kaikki pysähtyi alkuun

”Minä hoidin korona-ahdistustani pääasiallisesti kokkaamalla suomalaisia perinneruokia; karjalanpaistista, karjalanpiirakoista ja makaronilaatikosta tuli osa jokaviikkoista ruokavaliota, kun aiemmin ne olivat lähinnä koto-Suomessa syötyjä, harvinaisia herkkuja”, kirjoittaa Jonne Väisänen.

Koronan saapuessa Tsekiin maan hallitus oli kova- ja nopeaotteinen: maaliskuun puolivälissä maahan tuli voimaan poikkeustila, joka vaikeutti ihmisten normaalia elämää monin eri tavoin.

Ulkona liikkumista rajoitettiin kaupassa tai apteekissa käyntiin ja yksilölliseen urheiluun puistoalueilla. Tilanne tuli monelle yllätyksenä ja erityisesti opiskelijoiden keskuudessa ilmassa oli paljon epätietoisuutta.

Aluksi opetus pysähtyi lähes kokonaan, ja sekavan tietotulvan päätteeksi siirryttiin täysin etäopetukseen. Useassa koulussa meneillään ollut kevätlukukausi venytettiin lokakuun loppuun, joka siirsi myös monen valmistuvan opiskelijan tulevaisuuden suunnitelmia.

Myös minun kohdallani kesäkuiset valmistumisjuhlat siirtyivät loppusyksyyn, ja ajatus perinteisen kesän viettämisestä Suomessa näytti mahdottomalta.

Tilanne aiheutti monelle ahdistusta, tehden koulunkäynnistä hankalaa ja vähemmän inspiroivaa, sillä etäopetuksessa on omat ongelmansa.

Minä hoidin korona-ahdistustani pääasiallisesti kokkaamalla suomalaisia perinneruokia; karjalanpaistista, karjalanpiirakoista ja makaronilaatikosta tuli osa jokaviikkoista ruokavaliota, kun aiemmin ne olivat lähinnä ko-

to-Suomessa syötyjä, harvinaisia herkkuja.

Tilanteen tukaluudesta ja epätietoisuudesta huolimatta tiukoista koronarajoituksista tuli ennen kaikkea yhteisöllinen ja moraalinen ilmiö: tuttavapiiristäni useimmat vetäytyivät sisätiloihin, omiin oloihinsa.

Turha liikkuminen julkisilla paikoilla vähennettiin sosiaalisen kanssakäymisen ohella omatoimisesti minimiin ja kuulumisia vaihdettiin videopuheluiden välityksellä.

Monille syntyi myös halu auttaa heikko-osaisempia: esimerkiksi kankaisia kasvomaskeja alettiin ommella kotioiloissa, jonka jälkeen ne toimitettiin hyväntekeväisyyteen. Pulaa maskeista tai väittelyä niiden toimivuudesta ei Tsekinmaalla ollut.

Tilanne koettiin yhteiseksi, joten rajoituksista luistavia paheksuttiin julkisesti erilaisilla sosiaalisen median alustoilla. Jopa Tsekin poliisi joutui ilmoittamaan Facebook-sivuillaan, ettei kaikista ulkonaliikkujista tarvitse tehdä heille erillistä ilmoitusta.

Sakkoja jaettiin kuitenkin virallisten tietojen mukaan tasaiseen tahtiin ympäri maata.

Huhtikuun lopulla ilmojen lämmettyä ja hallituksen asettamien rajoitusten lievennyttyä ihmiset uskaltautuivat ulos sankoin joukoin; esimerkiksi puistoissa

alkoi monin paikoin näyttää siltä, että koko tilanne oli jo unohdettu, vaikka tässä vaiheessa vain kymmenen ihmisen kokoontumiset olivat sallittuja – ei enää tietoaakaan #staythefuckhome-ajattelusta tai paljon puhuttaneista yhteisöllisyydestä ja solidaarisuudesta.

Kun kahviloiden ja ravintoloiden toiminta oli aiemmin supistettu ainoastaan kotiinkuljetukseen, osa yrittäjistä keksi myydä tuotteitaan ulos ovista ja ikkunoista.

Olutkulttuuristaan tunnettu Praha ei ole koskaan ollut varsinainen terassikaupunki, mutta kevään mittaan moni ravintolayrittäjä alkoi rakentaa istumatilaa kapeiden katujen varsille, ja jos se ei ollut mahdollista, ihmiset vauvasta vaariin alkoivat notkua pitkin jalkakäytäviä.

Viikoittain uumoiltiin uusia tartuntapiikkejä, mutta tilanne on pysynyt ainakin tähän saakka tasaisena.

Nyt touko–kesäkuun vaihteessa suurin osa rajoituksista on purettu ja esimerkiksi rajavalvontaa on vähennetty. Lähes pysähtynyt lentoliikenne on jo alkanut normalisoitua, joten odotettu lomailu Suomessa alkaa pian näyttää realistiselta.

Teksi ja kuvat
Jonne Väisänen

Korona-aikaa Kaarlen sillalla.

Maalaismarkkinoiden väenpaljoutta huhtikuun lopulla.

Voitto vai jalo kilpa?

Olen innokas ”urheilumies”. Mielelläni olen mukana erilaisissa urheiluriennoissa, vaikka kyvyt ovat aika vaatimattomat.

Kestävyysurheilun lisäksi pelaillen sähköä tai enempi olen siellä toisten tiellä. Mutta mukavaa se on – maalinteko ainakin. Kilpailuviesti vie.

Me elämme maailmassa, jossa kilpaillaan. Tämä kilpailu ei rajoitu pelkästään urheiluun. Lähes joka paikassa, missä ihmisiä on, niin aina kilpaillaan.

Kilpaillaan menestyksestä, vallasta, rahasta, elintasosta, älykkyydestä, oppineisuudesta, työpaikasta ja lähes kaikesta mahdollisesta. Kilpailuasetelma saa näyttämään toisen ihmisen vastustajalta ja kilpailijalta. Siksi täytyy koko ajan miettiä, miten hänet voitetaan edes jossain asiassa. Samanaikaisesti ihmispoloinen on yhtä aikaa kymmenien kilpailujen keskellä elämässään. Milloin voitto hämöttää?

Kilpailusta on tehty jopa itse tarkoitus. Päivän sana on kilpai-

luttaminen. Kaupankäynnissä kilpailu merkitsee edullisempia tuotteita. Kun liityimme EU:hun, luvattiin, että elintarvikkeiden piti tulla ”lähes ilmaisiksi”.

Ovatko ne tulleet? Sähkön kilpailuttamisen piti alentaa tuntuvasti sähkön hintaa. Alensiko? Kilpailu osakkeen tuotosta merkitsee sitä, että silloin tällöin tuhannet ihmiset saavat lähteä työpaikoistaan, ja jonkun tilille kilahtaa muutama miljoona.

Jatkuva kilpailu työpaikoilla on ainakin saanut sen aikaan, että ihmiset ovat entistä väsyneempiä ja loppuun palaneita. Kilpailun ja ihmisen ahneuden takia luonnonvarat loppuvat ja ympäristö saastuu. Kuka voitti?

Onko kilpailu aina pahasta? Myös Raamatussa puhutaan kilpailemisesta. Apostoli Paavali yllyttää kilpailemaan toistensa kunnioittamisessa. Millaista jälkeä tällainen kilpailu tuottaa? Kuka siinä voittaa? Entä kuka häviää?

Paavalilla oli myös mielessä antiikin urheilukilpailut, kun

hän kehotti juoksemaan elämän kilparadalla. Eikö Paavalikaan yhtään armahda, kun kehottaa meitä kilpailemaan? Paavali itse näyttää tienneen voittavansa, kun hän kertoo:

Olen kilpaillut hyvän kilpailun, olen juossut perille ja säilyttänyt uskonni.

Minua odottaa nyt vanhurskauden seppel, jonka Herra, oikeudenmukainen tuomari, on antava minulle tulemisensa päivänä, eikä vain minulle vaan kaikille, jotka hartaasti odottavat hänen ilmestymistään. (2 Tim. 4)

Mitenkä on meidän kilpailumme? Onko tulossa tappio vai joko seppel hämöttää?

Juoskaamme sinnikkäästi loppuun se kilpailu, joka on edessämme, katse suunnattuna Jeesukseen, uskomme perustajaan ja täydelliseksi tekijään. (Hepr. 12:1)

Kilpaillaan!

Teksti Jaakko Parkkinen

Roskaretkien ritari

Hei, olen Mikael 6 v. Näin alkoi Haukiniemestä roskaretkieni tarina. Lempipuuhailuihini lemmikkieni ja mopoilun ohella kuuluu lenkkeily ja pyöräily luonnossa sekä kylän raitilla.

Ja keväällä huomasinkin lumen alta ilmestyvän roskia, kukkien sijaan.

Tätä höpöttelinkin ääneen äitille ja isälle ja huolestuin, voisiko jokin eläin noihin auton osiin tassunsa satuttaa, saatikka nouseeko kukka tuon muovin alta kukkimaan?

Ja siitä iskikin idea ja ajatus, ettei metsän eläimille tulisi tassuun tulehdus.

Siispä vannoin ja vakuutin, jotta ensi reissulla tien poskesta katoaa rengas ja purkki, ettei eläimiltä likaannu turkki.

Varparannalta Juvolaan, tienposkesta nyt häviää roskat unholaan.

Nyt vielä minä teille haasteen hurjan heitän, jos vipottimesi päättömästi lenkille kiskoo, voi jokainen ojista roskia säkkiinsä viskoo.

Mikael Lääperi

Kuvat Jenni Lääperi

